

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/93/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123260308
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6123260308.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C.-D. XX, XXX XX B., E., proti žalovanému: F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX/XX, XXX XX I., právne zastúpenému JUDr. Martin Dianiška, LL.M., so sídlom Stoličková 4, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 016 071, o zaplatenie 4.950,- Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/19/2023-332 zo dňa 23.04.2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/19/2023-342 zo dňa 23.05.2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/19/2023-332 zo dňa 23.04.2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16C/19/2023-342 zo dňa 23.05.2025 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. žalobu žalobcu zamietol. Výrokom II. vyslovil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania žalovaného, pričom opravným uznesením v predmetnom konaní zo dňa 23.05.2025 na č.l. 342 opravil súd výrok II. rozsudku tak, že vyslovil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania žalovaného.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručou tamojšiemu súdu dňa 17.03.2022 domáhal voči žalovanému nároku na platenie nájomného za používanie mosta a to konkrétne za obdobie od 07/2016 do 02/2022, t.j. za 66 mesiacov á 75,- Eur, teda 4.950,- Eur, ako aj náhrady trov konania. Uviedol, že žalovaný nárok uplatnený žalobcom neuznal, tento poprel a samotnú žalobu, jej skutkové, ako aj právne zdôvodnenie považoval za neúplné, nezrozumiteľné. Súd v ďalšom obsahu rozsudku konštatoval vykonané dokazovanie, závery z neho vyplývajúce a na vec aplikoval ust. § 123, 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a tiež ust. § 100 ods. 1, 2, 101 a 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.2. Uviedol, že predmetom tohto konania je peňažný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.950,- Eur, ktorého sa voči žalovanému domáha titulom uplatňovaného peňažného nároku za užívanie mosta a to za obdobie od júla 2016 do februára 2022, spolu v sume 4.950,-, teda 75,- Eur za mesiac pri počte 66 mesiacov. Medzi stranami konania nebolo sporné, o ktorý konkrétny most sa jedná, keď súd zo zisteného skutkového stavu ustálil, že uvedený most sa nachádza v kat. úz. I. a zabezpečuje prístup na parcelu č. XXX/X, ktorá je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov žalovaného a jeho manželky. V konaní však zostala sporná otázka vlastníckeho práva k predmetnému mostu, výlučne od ktorého je možné

odvodzovať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto konaní, keď práve absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalovaný v rámci svojej procesnej obrany namietal. Aktívne vecne legitímovaný na vymáhanie nároku je ten, komu patrí vlastnícke právo k uvedenému mostu a do ktorého vlastníckeho práva je zasahované jeho neoprávneným užívaním bez právneho dôvodu, resp. platného užívacieho titulu bez poskytnutia protiplnenia za takéto užívanie. Medzi stranami konania nebolo sporné, že vlastníkom uvedeného mosta bola spoločnosť HEICA spol. s r.o., ktorej konateľom a spoločníkom bol žalobca, ktorá však bola ku dňu 23.11.2021 vymazaná z obchodného registra a to z dôvodu ukončenia jej likvidácie. Akým spôsobom bol zlikvidovaný majetok uvedenej spoločnosti, medzi ktorý patril aj dotknutý most, to v konaní žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobca v konaní nepreukázal, z akého dôvodu si uplatňuje nárok na zaplatenie obvyklého nájmu ako bezdôvodného obohatenia sa žalovaného za obdobie od júla 2016 do 02.11.2021, keď predmetný most mal byť nesporne vo vlastníctve uvádzanej spoločnosti HEICA spol. s r.o. a nie vo vlastníctve žalobcu. Pokiaľ súd už v rámci predbežného právneho posúdenia veci poskytnutého stranám konania na pojednávaní dňa 23.04.2025 uviedol, že otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je v konaní sporná, tak žalobca na účely odstránenia uvedenej spornosti reagoval „čo je viac ako súd, obec a kataster“ a že je úlohou súdu zabezpečiť si riadne podklady o ukončení likvidácie spoločnosti HEICA spol. s r.o. Žalobca totiž poukázal na listinu - uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15C/72/2017-142 zo dňa 27.03.2019, z ktorého obsahu sa žalobca odvolával na vetu v bode 2. odôvodnenia, kde je uvedené, že most je v jeho vlastníctve. Súd prvej inštancie však poukázal, že v texte uznesenia sp. zn. 15C/72/2017-142 zo dňa 27.03.2019 vyplýva, že tvrdenie, že most je vo vlastníctve žalobcu, je vlastným tvrdením žalobcu, ktoré on sám uviedol v odôvodnení jeho sťažnosti, a teda nie je právnym posúdením súdu, že vlastnícke právo k mostu patrí žalobcovi, ako to nesprávne interpretuje žalobca. Taktiež ani z emailovej korešpondencie medzi žalobcom a J. I. (na č.l. 316), nie je možné odvodzovať preukázanie vlastníckeho práva žalobcu k predmetnému mostu. Keďže vlastníctvo žalobcu v danej veci zostalo naďalej spornou skutočnosťou a žalobca dôkazné bremeno jeho aktívnej vecnej legitímácie neuniesol, uvedené bolo dôvodom na zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

1.3. Záverom sa súd ešte vyjadril k námietke premlčania vnesenej žalovaným v rámci jeho procesnej obrany. Žalovaný správne poznamenal, že užívanie veci bez právneho dôvodu možno považovať za bezdôvodné obohatenie sa neoprávneného užívateľa, avšak uvedený nárok sa premlčuje v subjektívnej dvojročnej a objektívnej trojročnej premlčacej dobe. Žalobca sa podanou žalobou domáhal nároku na zaplatenie žalovanej sumy za obdobie 66 mesiacov za časové obdobie júl 2016 do februára 2022, keď s poukazom na dátum doručenia žaloby žalovanému zo strany súdu dňa 04.12.2023 na vyjadrenie, čo možno považovať za výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia, je nutné dospieť k záveru, že uvedený nárok je možné považovať za premlčaný a to v rozsahu obdobia od júl 2016 do decembra 2021, čo zodpovedá práve 66 mesiacom a sume 4.950,-, teda s poukazom na ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka celej žalovanej sumy.

1.4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, a keďže mal v konaní žalovaný úspech v celom rozsahu, keď súd žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovanému doručený dňa 27.05.2025.

3. Dňa 19.06.2025 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalovaného označené ako „Námietka proti rozsudku z 23. apríla 2025“ datované dňom 29.05.2025. V obsahu uvedeného žalovaný uviedol, že v roku 1994 mohli zahraniční investori zakladať realitné spoločnosti iba spoločne so slovenskými občanmi a všetky platby až do likvidácie súkromne vykonával B.. Podľa zákona sa po likvidácii spoločnosti HEICA s.r.o. rozdelil pomerne medzi akcionárov K. 20 % a B. 80 %, preto darovacia zmluva p. K. darovacia zmluva/kúpna zmluva na 1 korunu p. B.. Pri osobnom vyjadrení žalovaného dňa 23.04.2025 nebola táto a kúpna zmluva, znalecký posudok a ďalšie listy zaprotokolovaná, boli ignorované. V roku 1994 spoločnosť HEICA kúpila od JRD všetko uvedené v kúpnej zmluve a v znaleckom posudku a tak A. B. zaplatil za oba mosty z vlastných peňazí. Po pojednávaní 23.04.2025 žalobca vykonal časovo veľmi náročnú činnosť a preskúmal priečinok „I.“ na preukázanie vlastníctva a to v emaili J. I. z „12.; 20.5.; 1.6.25, list starostovi I., kúpna zmluva a znalecký posudok z roku 1994“. To znamená, že predtým, ako žalovaný kúpil parcelu XXX/X, most patril spoločnosti HEICA. Napriek tomu, že existuje zmluva medzi JRD/HEICA a dar od B. a taktiež kúpa zo schôdze akcionárov pre B. za 1 korunu je teraz most majetkom žalovaného. Žalovaný však nikdy nekúpil. Žalovaný sa podľa názoru žalobcu dopustil trestného porušenia podmienok štátneho stavebného povolenia/OU I.. Ďalšie dokumenty v tejto veci sú rozsudok Okresného súdu BB F. D.; potvrdenie vlastníctva starostom p. D., potvrdenie J. I.; dar B.; kúpa/

dar valným zhromaždením za 1 korunu. Žalobca uviedol, že opätovne predloží okresnému súdu všetky relevantné a aj nové dôkazy, ako aj dôkazy proti súčasnemu rozsudku.

3.1. Žalobca má tiež za to, že sudca svojvoľne uplatňoval zákon po svojom, i pokiaľ sa týka tlmočníka, keď aj napriek žiadostiam žalovaného, aby sudkyňa hovorila pomaly, nahlas a jednoduchými slovami, táto prosby žalobcu ignorovala, hovorila neprimerane rýchlo, čo by nemohol preložiť žiadny tlmočník. Žalobca takisto žiadal, aby trovy celého konania boli uložené zaplatiť žalovanému.

4. S odvolaním žalobca predložil dokument označený ako „Kúpna-/darovacia zmluva o predaji/darovaní vlastníctve spoločnosti HEICA s.r.o. A. B. zo dňa 30.05.2005“, „Darovaciu zmluvu uzatvorenú podľa § 628 Občianskeho zákonníka“ medzi darcom HEICA spol. s r. o. a obdarovaným A. B. zo dňa 06.06.05, „Zmluvu o prevode obchodného podielu uzatvretú podľa § 115 a nasl. Obchodného zákonníka“ medzi predávajúcim H. K., bytom D., ako spoločníkom obchodnej spoločnosti HEICA spol. s r.o. a nadobúdateľom A. B. zo dňa 04.08.2004, fotokópiu potvrdenia o vykonaní zápisu spolu s príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 23.09.2004, Kúpnu zmluvu medzi A. B. na strane jednej a F. G. a H. G. na strane druhej, zo dňa 05.05.2017, ktorá nebola podpísaná žiadnou zmluvnou stranou, Kúpnu zmluvu uzatvorenú podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka medzi Roľníckym družstvom SNP Banská Bystrica a spoločnosťou HEICA s.r.o. ako kupujúcim zo dňa 18. augusta 1994, ako aj a ďalšie listiny zachytávajúce predovšetkým emailovú komunikáciu žalobcu s jednotlivými subjektami.

5. Dňa 21.07.2025 bolo okresnému súdu doručené podanie žalobcu datované dňa 27.06.2025 označené ako „Dodatok k námietke zo dňa 29.5.25“, v obsahu ktorého žalobca uviedol, že poveril F. H. vypracovaním kúpnej zmluvy B. v domnení, že vykoná spravodlivú, čestnú a objektívnu prácu, ktorá nebude na úkor žalobcu, pričom toto bola skutočne veľká chyba. Každý právnik pozná škodlivý dôsledok odmietnutia vylúčenia mosta z kúpnej zmluvy. Toto bolo určite medzi ňou a kupujúcim vopred dohodnuté, najmä preto, že kupujúci odmietol kúpiť most za 8.000,-. Žalovaný však používa tento most dodnes, hoci F. H. odmietla do kúpnej zmluvy zahrnúť slová „mimo mosta“. Po osobných rozhovoroch s p. D. žalobca vie, že existujú potrebné kúpne a darovacie zmluvy, ktoré B. osobne udeľujú vlastníctvo mosta. J. I. by súhlasil s demoláciou mosta. Dal mu žiadosť o demoláciu. Z dôvodov nákladov a poškodenia životného prostredia však žalobca žiadosť nepodal. Žalobca stále nevie, čo je to „aktívne vlastníctvo“ pre sudcu. Podľa relevantnej právnej literatúry kúpne a darovacie zmluvy a prípadne parcelu zapíšu do katastra nehnuteľností. Všetko Okresný súd Banská Bystrica už má a je potvrdené od J. L. I..

6. Podanie žalobcu doručené okresnému súdu dňa 19.06.2025 mienené a súdom prvej inštancie podľa obsahu vyhodnotenú ako odvolanie proti rozsudku s doplnením odvolania, bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného dňa 31.07.2025 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. V dôsledku odvolania žalobcu krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP „a contrario“, rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Zo spisu je zistiteľné, že proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 16C/19/2023 z 23.04.2025 žalobca mienil podať odvolanie, ktoré označil ako „Námietka proti rozsudku z 23. apríla 2025“, pričom uvedené bolo doručené Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 19.06.2025, o čom svedčí pečať Okresného súdu Banská Bystrica preukazujúca dátum doručenia písomností okresnému súdu. Z emailovej komunikácie medzi žalobcom a pracovníčkou okresného súdu vyplýva, že samotný žalobca sa takýmto spôsobom dotazoval, či bolo okresnému súdu doručené jeho odvolanie proti rozsudku, ktoré na pošte v M. podal podľa vlastného tvrdenia dňa 10.06.2025.

Obálka preukazujúca dátum odovzdania odvolania na pošte dňa 10. 06. 2025, tak ako žalobca uvádzal, však nie je a nebola obsahom spisu v čase prvého predloženia spisu odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní a preto odvolací súd súdu prvej inštancie vec vrátil bez rozhodnutia o veci dňa 15. 10. 2025 na doplnenie a zosúladenie predkladacej správy so stavom vyplývajúcim zo spisu, keď nebolo možné verifikovať včasnosť podaného odvolania odovzdaním písomnosti (odvolania) na pošte žalobcom v krajine jeho pobytu, v D. N. M..

12. Následne Okresný súd Banská Bystrica spis opätovne predložil krajskému súdu dňa 20. 10. 2025 a uviedol, že odvolanie na č.l. 363 žalobca podal na pošte v zahraničí (v M.) dňa 10.06.2025. Uvedenú informáciu mal okresný súd preukázanú z emailového podania žalobcu (č.l. 381). Obálkou, v ktorej bolo odvolanie doručené súdu, súd prvej inštancie nedisponuje. Z tohto dôvodu obálka nie je pripojená k odvolaniu žalobcu.

13. Z uvedeného možno uzavrieť, že zo spisu je objektívne zistiteľný a preukázaný (len) dátum doručenia odvolania žalobcu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 19.06.2025. Zákonná lehota na podanie odvolania žalobcovi plynula odo dňa 28. 05. 2025 a posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol 11. 06. 2025. Keďže súd prvej inštancie do spisu nedoložil obálku, v ktorej bolo odvolanie odovzdané na poštovú prepravu a to v rozpore s ustanoveniami vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, nemožno dostatočne ustáliť deň odovzdania odvolania na poštovú prepravu sporovou stranou a zistiť, či bolo odvolanie žalobcu podané včas, t.j. do 11. 06. 2025 včítane. Dôkazom o včasnosti podaného odvolania nie je subjektívne vyjadrenie sporovej strany, v danom prípade žalobcu, kedy podal zásielku na poštovú prepravu a pre objektívne posúdenie lehôt z neho nemožno vychádzať. Keďže však k uvedenému stavu došlo pochybením Okresného súdu Banská Bystrica, keď obsahom spisu nie je obálka preukazujúca dátum odovzdania odvolania na poštovú prepravu, uvedená situácia a následne vzniknutá pochybnosť o včasnosti podania odvolania, nemôže byť na úkor sporovej strany, v danom prípade žalobcu. Preto i keď odvolací súd nemal dostatočne preukázanú včasnosť podaného odvolania v dôsledku absencie obálky v súdnom spise, v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech sporovej strany“ mal odvolací súd za to, že odvolanie žalobcu doručené súdu prvej inštancie dňa 19. 06. 2025, bolo odovzdané na poštovú prepravu včas, a teda lehota na podanie odvolania zo zákona bola zachovaná. Preto odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu odvolania žalobcu.

14. Na základe podaného odvolania žalobcu voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP (pričom odvolací súd zdôrazňuje, že pri preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie je odvolací súd viazaný len dôvodmi, ktoré sú uvedené v podanom odvolaní) po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd uvádza, že žalobca ako odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Z týchto dôvodov preto odvolací súd pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v predmetnej veci neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v podanom odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné, nemožno mu vyhovieť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za vecne správne. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

15. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia; zároveň v podrobnostiach

odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného k zásadným odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

16. Súd prvej inštancie v súdnej veci žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 4.950,- Eur zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, teda z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že mu prináleží vlastnícke právo k mostu, za užívanie ktorého žalobca vyčíslil výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sumou 4.950,- Eur. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku pomerne rozsiahlo vo viacerých odsekoch odôvodnenia uviedol teoretický výklad pojmu aktívnej vecnej legitímácie (ods. 19., 20., 21., 22., 23., 24.) a konštatoval, že v konaní bolo zistené a medzi stranami nebolo ani sporné, že vlastníkom predmetného mosta bola spoločnosť HEICA až do 23.11.2021, kedy bola táto spoločnosť vymazaná z obchodného registra a to z dôvodu ukončenia jej činnosti a jej likvidácie. Súd prvej inštancie nemal však z dôkazov predložených žalobcom preukázané, že by vlastníctvo k predmetnému mostu prešlo, resp. bolo prevedené na žalobcu, prípadne k akému dátumu sa tak malo udiať, a teda súd nemal preukázaný právny dôvod, od ktorého žalobca odvodzoval svoj peňažný nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 4.950,- Eur. Odvolací súd konštatuje, že v tejto časti súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, keď zo spisu je zistiteľné, že žalobca ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie skutočne súdu prvej inštancie nepredložil žiadny dôkaz svedčiaci o vlastníctve žalobcu k predmetnému mostu, ani o žiadnom inom právnom titule, od ktorého by bolo možné odvodiť nárok žalobcu na akékoľvek peňažné plnenie od označeného žalovaného. Nepochybne je nutné konštatovať, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neunesol bremeno dôkazu a súdu nepreukázal, že je, resp. v určitom konkrétnom časovom období bol vlastníkom alebo oprávneným držiteľom mosta, za užívanie ktorého uplatňuje v konaní voči žalovanému žalovaný nárok. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie tak bol správny.

17. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobca poukazuje a spolu s odvolaním predkladá nové dôkazy, ako kúpne a darovacie zmluvy medzi spoločnosťou HEICA a A. B., „Kúpnu-/darovaciu zmluvu o predaji/darovaní spoločnosti HEICA s.r.o. A. B.“ zo dňa 30.05.2005, uvedené listiny podľa ich datovania pochádzajú z obdobia značne časovo predchádzajúceho začiatku konania vo veci samej a žalobca zároveň neuviedol žiadny dôvod, pre ktorý by uvedené dôkazy bez vlastnej viny nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie.

18. Podľa Článku 8 princípov civilného sporového konania strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V civilnom sporovom konaní základnú procesnú povinnosť sporových strán predstavuje povinnosť substancovať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých vybudujú svoju procesnú taktiku. Povinnosť tvrdenia sa prejavuje ako povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu. Nedodržanie tejto povinnosti vedie k neuneseniu bremena tvrdenia v civilnom procese, pričom povinnosť tvrdenia úzko koreluje s dôkaznou povinnosťou a dôkazným bremenom. Dôkazná povinnosť predstavuje tiež špecifickú procesnú povinnosť, ktorou je zaťažená sporová strana, pričom dôkazná povinnosť sa netýka výlučne žalobcu. Dôkazná povinnosť totiž nezaťažuje v kontradiktórnom procese len stranu žalobcu, ale dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. To znamená, že i žalovaný v rámci svojej procesnej obrany znáša povinnosť tvrdenia, a tiež dôkaznú povinnosť. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena znamená stratu sporu. Rozsah dôkazného bremena v prvom rade zaťažuje žalobcu, keďže tento ako „dominus litis“, teda „pán sporu“ sa svojou žalobou niečoho domáha, pričom je to práve žalobca, ktorý iniciuje súdne konanie a je preto prioritne povinný uniesť bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu a následne rozsah dôkazného bremena žalovaného sa odvíja od miery aktivity žalobcu. Ak je samotný žalobca v spore pasívny, v konaní nedostatočne tvrdí, resp. je v dôkaznej núdzi, unesie žalovaný jemu prislúchajúce dôkazné bremeno ľahšie, keďže mu v zásade stačí vierohodne spochybňovať nedôsledné skutkové tvrdenia žalobcu, prípadne tvrdenia žalobcu nepodporené hodnovernými dôkazmi. Základný princíp článku 8 sa normatívne prejavuje v ust. § 150 až 154 CSP.

19. Podľa § 153 ods. 1, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

20. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

21. Civilné sporové konanie je založené na koncentrácii konania sudcovskej (upravenej v ust. § 153 CSP) a zákonnej koncentrácii konania (§ 154 CSP). Zákonná koncentrácia konania znamená, že procesné úkony strán sporu, ktoré koncentrácii konania podliehajú, teda prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nespôsobujú procesnoprávne účinky, teda súd na ne neprihliada, ak sú uplatnené po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Zákonná koncentrácia konania v zmysle ponímania, že konanie v prvej inštancii a odvolacie konanie predstavuje jeden celok, znamená, že vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania pred súdom prvej inštancie je moment, po ktorom už nebudú nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany prípustné. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú tak koncentrované vo fáze konania pred súdom prvej inštancie.

22. S poukazom na uvedené, je tak nutné konštatovať, že žalobca síce tvrdil dôvodnosť svojho nároku voči žalovanému, avšak v konaní žiadnymi dôkazmi nepreukázal hmotnoprávny právny základ uplatňovaného nároku, nepreukázal vlastnícke právo a ani iné právo, na základe ktorého by mu prináležalo hmotnoprávne oprávnenie domáhať sa akéhokoľvek peňažného plnenia voči žalovanému na základe užívania (tvrdeného ako užívania bez právneho dôvodu) žalobcom popísaného mosta v obci I. žalovaným. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie žiadne dôkazy nepredložil a súd nie je v rámci vlastnej úradnej činnosti povinný, dokonca ani oprávnený sám si zabezpečovať dôkazy za účelom verifikovania tvrdenia niektorej sporovej strany. Dôkazná iniciatíva a zodpovednosť za unesenie bremena dôkazu je na sporových stranách. Správny bol potom záver súdu prvej inštancie, že z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie bolo nutné žalobu zamietnuť. Pokiaľ žalobca sám v odvolaní uviedol, že až po pojednávaní vykonanom dňa 23.04.2025 žalobca vykonal „časovo veľmi náročnú činnosť a preskúmajte priečinok „I.“ stranu po strane“ a následne spolu s odvolaním predložil odvolaciemu súdu nové dôkazy podporujúce tvrdené vlastnícke právo žalobcu k predmetnému mostu, jedná sa o neprípustnú novotu v odvolacom konaní a oneskorene uplatnený prostriedok procesného útoku v konaní pred súdom, prvýkrát použitý až v odvolacom konaní.

23. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Dôkazy, ktoré žalobca predložil v odvolacom konaní, žalobca mohol a mal uplatniť v zmysle ust. § 153 CSP a 154 CSP už v konaní pred súdom prvej inštancie a to v lehote určenej súdom v zmysle sudcovskej koncentrácie konania, najneskôr do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, teda v zmysle zákonnej koncentrácie konania. V podanom odvolaní žalobca ani netvrdí, že by uvedené dôkazy bez svojej viny nemohol použiť a súdu predložiť skôr, t.j. vo fáze prvoinštančného konania, keď z obsahu odvolania zjavne vyplýva konštatovanie samotného žalobcu, že až po uskutočnení pojednávania vo veci samej a až po vyhlásení dokazovania za skončené a vyhlásení rozhodnutia vo veci samej zisťoval a začal sa zaoberať zabezpečením dôkazov preukazujúcich jeho vlastnícke, resp. iné právo k mostu v J. I.. Predloženie dôkazov po prvýkrát v odvolacom konaní je však v rozpore so základnými zásadami civilného procesu (najmä zásadou koncentrácie konania) a preto dôkazy predložené spolu s odvolaním predstavujú nepovolenú novotu v odvolacom konaní a odvolací súd na uvedené neprihliadol.

25. Zo spisu je zároveň zistiteľné, že žalobca bol o svojich procesných právach a povinnostiach náležite zo strany súdu prvej inštancie poučený, pričom uvedené procesné poučenie zahŕňalo i poučenie o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania, ako i možnosti nechať sa v konaní zastúpiť, napr. zástupcom z radu advokátov.

26. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca poukazuje na možnú rečovú bariéru, rovnako bol žalobca poučený o možnosti konať s tlmočníkom v rámci zachovania práva na prístup k súdu, čo sa v prejednávanej veci i realizovalo, keď súd prvej inštancie konal so žalobcom i so súčinnosťou tlmočnice – prekladateľky pribratej do konania, ktorá sa zúčastnila i pojednávania vykonaného vo veci. Odvolací súd tak nezistil ani žiadnu vadu konania pred súdom prvej inštancie, ktorá by mohla znamenať porušenie práva sporovej strany na dostupné a spravodlivé súdne konanie. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd odvolanie žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné a z dôvodu vecnej správnosti rozsudok súdu prvej inštancie v jeho meritórnom prvom výroku, ktorým súd žalobu zamietol, potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

27. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok II. o trovách konania v spojení s opravným uznesením okresného súdu, ktorým súd prvej inštancie uložil procesne neúspešnému žalobcovi nahradiť trovy konania žalovaného, ktorý bol v konaní procesne úspešný v celom rozsahu a zároveň bol zastúpený i právnym zástupcom z radu advokátov. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v závislom výroku II. v spojení s opravným uznesením okresného súdu zo dňa 23. 05. 2025.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, 396 ods. 1 CSP a 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcu, tento nebol úspešný ani čiastočne a celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému. Žalovaný sa však k odvolaniu žalobcu a jeho následnému doplneniu nevyjadril, a teda v súvislosti s odvolacím konaním mu žiadne trovy nevznikli. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému, hoci procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalovanému žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

29. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).